

ADRIAN PAPARUZ

Edmundo avea două inimi paparuz

-poezii-

**SEMĂNĂTORUL
EDITURA - ONLINE
MARTIE 2009**

Dublu infarct

Edmundo avea două inimi
una mai mare și una mai mare
așa se născuse singur
într-o duminică după Paște
și asta fiindcă Speranza mama lui
îl făcuse din flori
floarea- soarelui și ochiul-boului...

nu obosea niciodată
iar în inimile lui încăpeau
o mulțime de oameni
chiar și un elefant trist
pe care îl găsisese într-un bordel

se îndrăgostise însă brusc
de gemenele mexicane
aduse în coliba sa
de un tsunami nebotezat

iar acum când iubirile lui
se dezumflaseră fără preaviz
total și irevocabil
Edmundo omul cu două inimi
se decise să moară
de dublu infarct!

Două cuvinte

Împrumută-mi te rog
două cuvinte
de ieri de la prânz
am rămas fără litere...
mi-am răscumpărat Adevărul
ipotecat
înainte de nașterea mea....

eu știu că tu nu împrumuți
cuvinte niciodată

dar măcar azi de ziua mea
fă o excepție...
îmi doream adevărul
așa cum te doresc pe tine

doar două cuvinte îți cer
acelea pe care le ții
în servanta creierului tău mic

promit să ți le înapoiez
cu camăta convenită
după miezul nopții
când îmi voi fi vândut
sufletul...

Răstignire

te-am îngropat cândva în mine
și egoist acolo te-am uitat
toți îngerii te căutau pe tine
dar și speranța eu ți-am luat

fățarnic îi spuneam ” iubire”
și tu o vreme ai crezut
că dacă te-am zidit prin vine
eu sânge de vampir n-am mai avut

zâmbeai doar trist cu ochii goi
din colivia minții mele
fără să știi că din noroi
nu poți să-ți faci mărele

te-am vrut a mea și tu ai fost
tot ce-aș fi vrut vreodată
dar te-am ucis fără de rost
și nu mai văd vreo poartă

Nimic

apoi nimic
te oprești și spui simplu
„va ploua”
parcă viața și-ar ține respirația

alergi cu viteza unui tren sălbatic
și brusc te izbești
de zidul singurătății

liniște

mintea ta încearcă să iasă
să explodeze
chiar dacă degetele ți-au rămas
înțepenite
pe mânerul iubirii
apoi nimic
simplu

un chiștoc aruncat

râzi
deși știi că n-ar fi trebuit
să plouă
că n-ar fi trebuit să exiști

te oprești și uimit
îți privești umbra
plecând înainte

apoi nimic

Fluturi

azi fluturi mi-au dansat
pe piept
de-atât târziu se făcuse
devreme
prea multă lumină
scăpase prin lut
și visurile se-ndreptau
spre cină

tu nu poți crede
nici nu vrei
să-ntorci clepsidra goală
că mai exist
și chiar te vreau
și-mi este încă teamă

m-ai petrecut cândva
aici
pe țărmul unei liniști
fade
iar timpul ți-a ucis încet
și chipul meu de pe retină

nu-i vina ta
a nimănu
că mi-este încă sete

azi fluturi mi-au dansat
prin piept
și nu sunt trist
doar te aștept

Altă viață...

dar cuvintele tale
nu mai sunt aici

nici buzele tale
nu mai sunt

alte cuvinte ascult
alte buze sărut

viața aleargă
în jurul meu

râde stupidă
și-mi face instantanee

din sentimentele
mele - puzzle
croșetează șosete
pentru întoarcerea ta

Deșert

din amorțeala minții
mintea nu mă scoate
mi-i sufletul smochină
la un geam

cuvintele se sparg
crăpate
de umbra ta rămasă
pe tavan

lumina rațiunii
se topește
am devenit
secundă de nisip

e prea târziu
să-mi fie sete

doar curg încet
spre nesfârșit

Lupii

eu bat la ușa ta din nou
și-n inimă îmi urlă lupii

te vreau flămând
și bat mereu
la poarta-ți grea din suflet

nu-ntrebi nimic
nu zici nimic
dar știu că ești acolo
râzând că plângi
tot așteptând
să-ți înțelegi destinul

mi-a mai rămas un lup
în piept
și te mai strig o dată
cuvintele se sparg de cer
n-am să-ți mai cer nimic

rămâi
îți las la ușa lupul istovit
și urletul din mine

de vei deschide într-o zi
mă vei găsi în tine

Karmă

ai timp
mă-ntreabă moartea
astă seară
ironică Sybillă
goală
prin patul meu
tot căutând hârjoană
ai timp
ai timp
și râde nimfomana
uitând că-n fiecare ceas
i-am dăruit
săruturi

legământuri
că-n fiecare noapte am murit
și râde
râde
nesătula
de parcă ar fii un clown plătit

dar nu va știi nicicând nebuna
că eu renasc prin tine nesfârșit

Întreabă-mă mai departe

doar șase țigări
până la rasărit
(răsăritul cui)

cum să-mi împart
disperarea în șase țigări

întreabă-mă străine ceva
e noaptea întrebărilor

tu și cu mine
am putea fii prieteni până
la ziuă
semănăm atât de bine
cu noaptea

întreabă-mă
oricum nu-ți voi răspunde

dar e plăcut să crezi
că exiști

să nu fugi și tu
mai avem atâta noapte

întreabă-mă
mai mergem
vreme de șase țigări
apoi te voi ruga
să mă ucizi

și să mă-ntrebi mai departe

Nud

dar tu erai goală
și cuvintele ți se scurgeau
pe bărbie
pe sâni
aproape nemestecate

erai goală
și lumea se îmbulzea
să te umple
ca și cum n-ai fi fost
sau poate tocmai de aceea

iar lacrimile ți se învârtteau
în jurul capului
ca un nimb sfidător

erai goală în mijlocul
celor plini de ei
ca o păpușă
ca o lună
ca un pahar
și sufletul tău gol
îmi sorbea
toate sentimentele
îngrămădindu-le așa la un loc
ca într-o gaură neagră

aș fi putut muri
dar tu erai goală
pe pedestalul ochiului meu de sticlă
(și oricum aș fi murit cu ochii deschiși)

Albastru

mă tem și acum de albastru
„ești bolnav” zice doctorul
„ești pierdut” spune prietenul
„e tâmpit” șușotesc vecinii

mă tem și acum
pentru ce altceva mi-aș
pune ochelari de orb
când tu mă privești uimită

„ești bolnav”
„ești pierdut”
„e tâmpit”

doar tu știi adevărul
sunt mort de dor de albastru

visată femeie

prinde-mă
picioarele tale sunt mai lungi
cu câteva lacrimi
uimește-mă
cât de repede
poți tu inventa ceva
cu care să mă ții legat
de verdele ochiului tău drept
de căldura sânului stâng

hai
visată femeie
mirată poți să rămâi
cât de mult semănăm
dar fă-mă să cred
trebuie să cred
că ești unică

Râd

și râd ca un nebun
sau poate nebunul din mine râde

cine știe
cine mai știe ce e nebunia
sau cine de cine râde

și râd ca un nebun
sau întocmai bun
de sălbatica mea agonie

tu taci
o piatră vie
un ghețar
ori poate numai
disperare

și râd și râd de râsul meu
sau poate râde Dumnezeu

tu și cu mine
eu fără tine
un cerc pătrat
minciună
păcat

Viata

dar viața mergea înainte
cineva ar fi trebuit să numere
clipele irosite
păcatele
speranțele
și lacrimile s-ar fi putut
întoarce în ochi

dar viața mergea înainte
înaintea noastră
cineva ar fi trebuit
s-o oprească
și să o trimită

înapoi spre începuturi
spre fericire

Ziua aceea

ce nume să-i dăm
acestei zile
dintre miercuri și joi
dintre astăzi și mâine

cu ce cuvânt vom umple
acest gol
dintre mine și ieri
dintre tine și mâine

cum îi vom spune
clipei dintre dor
și minciună
când vom ști
să murim împreună

De ce

de ce sunt păsările vii
când pleacă unde pleacă
de ce nici tu n-ai să mai fii
când ploaia o să-mi treacă

cum stau de ceruri agățate
aripi de inimi
inimi de destin
de ce ai lacrimi sfărâmate
de ochii mei când se închid

unde visezi când norii plâng
pe îngeri cu umbrelă
și sentimentele se frâng
bolnave de ciroză

de ce sunt nopțile pictate
pe pânze de cearcefuri
și gemetele tale
cântate de tarafuri

de ce atâtea întrebări
răsar în mintea-mi goală
când tu încă mai dormi
și lumea se destramă

Judecata

Mă strângeai de lacrimi anost
curcubeul se-adăpa într-o mare

prin copaci un vultur ghebos
aștepta să murim în picioare

sub tălpile tale tăcute
aleeile făcuseră riduri

furasem două litere mute
de-un copil agățate pe ziduri

tu aveai inima jumătate afară
aripile mele erau în cătușe

un surd dirija o fanfară
în suflet mai aveam o căpușe

.....

mergem clatinați de iubire
lângă noi Dumnezeu
a-nceput Judecata

vom mai fii în această Zidire?
trimite-ne Doamne plata!

Poveste de dragoste

tu te-ai născut bătrână
și nu ai curs niciodată-n aval
îți țineai bunicii de mână
și de Crăciun întinereai cu-n an

eu am venit precum ceilalți
mi-au tăiat buricul
și mi-au tras două palme

tu veneai spre mine
dinspre înțelepciune

eu din joc
spre niciunde

ne-am întâlnit
la jumătate

tu scăpasei de riduri
eu aveam câteva fire albe

ne-am împletit
și am zburat mai sus
decât îngerii

și acum suntem împreună
eu un moșneag
iar tu fetița ce o țin de mână

mai avem atât de puțin
și ne vom întoarce acasă

eu în lut
iar tu în speranță

jocul cuvintelor

ne jucăm cu cuvintele
tu pe o stea
eu undeva prin lume

culese necoapte
ni le aruncăm
unul altuia
și râdem
mâzgăliți
de mustul lor
dulce-acrișor

cândva nu aveam nevoie de ele
poate fiindcă
te țineam atât de strâns
și sărutul ținea loc
tuturor cuvintelor

acum ne mințim
îmbrăcăm cuvintele
în staniol roșu
așa să semene cu Crăciunul

de la tine la mine
de la mine la tine
cuvintele ne izbesc
aproape mortal

„încă te iubesc”
„încă te doresc”

ne jucăm
cuvintele sunt gratuite
tu pe o stea
eu încă prin lume

dar cuvântul acela
adevărat îl ascundem
în fiecare zi
jumătate la mine
jumătate la tine

„adio”

Ultimul cuvânt

în cimitirul cuvintelor tale
de veghe stau îngerii răniți
o Madonnă cu tălpile goale
desenează pe ziduri smintiți

e prima ninsoare din lume
și fulgii de zăpadă mă orbesc
aș vrea să te strig iar pe nume
dar demult am uitat să vorbesc

doar mă târ pe aleeile mute
din inimă mi-am făcut lumânare
printre cruci o mie de ciute
vor să fie din nou căprioare

un cuvânt să fi lăsat cu mine
să mă legăn cu el peste vise
să-mi amintesc uneori despre tine
dar le-ai vrut pe toate ucise

în cimitirul cuvintelor tale
inima îmi arde mocnit
un gropar pământ mai prăvale
peste ultimul tău cuvânt răstignit

Fără cuvinte

am crezut într-o zi
c-am spus totul
vroiam să-mi sting inima
și să merg la culcare
fără să știu că doar tu
ești marea mea căutare
ai fost lângă mine o viață
eu n-am putut să te văd
acum
disperat
o paiată
te caut pe străzi
și mă-njur
am iubit doar iubirea

dar n-am știut să-ți dăruiesc
un miligram de fericire
e prea târziu
ce pot să-ți spun
nici nu mai știu de am vreun drept
să îți cerșesc iubirea
ce mult aș vrea să-ți regăsesc
pentru o zi măcar
de ieri
privirea
în viața ta nu mai am loc
un alt bărbat îți este mângâierea
și totul nu mai este joc
iar între noi mai e numai tăcerea

Trenul fericirii

ne-am cunoscut într-o gară de vise
era în noaptea de ajun
tu aveai lacrimi aprinse
pe peron se plimba moș Crăciun
viscolea liniștit cu speranțe
trenul întârzia de o viață
amintirile fluturau peste case
doi bătrâni desenau flori în gheață

ne-am cunoscut într-o gară de vise
era iarna din urmă
sângerai din pupilele ninse
eu îmi pierdusem o umbră
mulțimea împingea disperarea
copiii țipau după țată
nenăscuții căutau prin beznă cărarea
casiera vindea iluzii desculță

te-am iubit chiar acolo în gară
oricum gara era universul
mi-ai donat o privire fugară
m-ai rugat să inventez sensul
din cer începuse să cadă
implacabil sfârșitul
un orb începuse să-l vadă
pe Lucifer cum înfige cuțitul

ne-am cunoscut într-o gară de vise
eram ultimii călători
Dumnezeu probabil murise
îngerii cădeau printre nori
m-ai iubit cu tristețe
și tu și eu știam c-acel tren
e condamnat să ne-nvețe
ultimul drum spre infern
spre infern

scrisoarea fiului pierdut...

(dedicată fratelui meu,fugar)

tu n-ai uitat,
și acum întrebi
(dar nimeni nu îți spune)
pe care drum am rătăcit,
prin care colț de lume...
cu ochi-ți mari
plutind pe lacrimi,
așezi trecutul în vitrină,
îl ștergi de praf
și te prefaci
că tu ai fost de vină
că Dumnezeu a fost ucis,
că m-am pierdut prin milă...
și-acum m-aștepți
pe același prag ,
cu amintirile în poală ,
miroși a sfinți
chiar sfântă ești ,
nefericită mamă !
eu nu mai sunt demult copil ,
voi fi bunic chiar mâine ,
dar nu mai pot să mă întorc
să te privesc pe tine;
mi-e viața , mamă ,un coșmar
de când te-am părăsit pe stradă ,
eu te-am vândut , și ca un laș ,
te-am răstignit în grabă...
eu știu că m-ai iertat demult ,
că dorul te ucide ,
dar nu mai sunt decât un vis ,
și visele sunt vise,mamă!

Mitul

aş fi vrut într-o zi să te-ntâmpin la gară
pe umerii mei să cobori dintr-un tren
aş fi vrut se-nţelege să te-ngrop în garoafe
lăsându-mi ca pradă doar buzele-ţi reci
aş fi vrut să-ţi îmbrac inelarul
cu dragostea mea ponegriată de zei
să alerg cu tine în braţe şi să strig unei lumi:
„existăm”
dar ştiam că ziua aceea nu va fii niciodată
că peronul acela va rămâne pustiu
iar trenul,trenul sortit
va rămâne un mit
doar un mit

Rădăcinile lumii

ieşiseră buruienile
şi nu m-aş fi temut
de şoarecele alb
care mă izbise în frunte
dacă nu deschideam trecutul

aş fi putut crede că sunt lacrimile
sau degetele tale fierbinţi

dar l-am văzut alergând
peste numele tău
apropape şters de uitare
şi atunci am venit
să privim împreună rădăcinile lumii

Temere

mă tem de purpura luminii
de infinitul care curge-n noi
de lacrima ce-nvinge fericirea
de ochii tăi îndoliați și goi
mă tem de viață și mă tem de moarte
de roua dimineții și de timp
de drumuri ocolite și de șansă
de neputința de a fii iubit
mă tem de grâul pârguit
de boarea rece și de soare
de chipul tău nedefinit
de visul care veșnic moare
mă tem de mine
de iubirea mea
dar mai ales de tine
de tăcerea ta

Un timp

mai vine un timp
când pleoapa mușcă
și-mi lasă ochiul sângerând
de amintiri
se mai naște un timp
când brațele mele întinse
se rup de atâta nemângâiere
mai există un loc între noi
ca și cum casiera acestui tren
fără întoarcere
nu a vrut să știe că suntem împreună

e trist
când clipele trec prin noi
ca un fir de iarbă crescut prin zăpadă
aflăm adevăruri
ce n-ar fi trebuit aflate
mai vine o vreme
când ochiul îmi izbește pleoapa
în căutarea chipului tău
când brațele mele
te-ascund înlăuntrul meu
lăsând pentru un timp
locul dintre noi
ocupat

puterea voinței

și-apoi, mirat de întâmplare
să câști pe țărnul otrăvit...
descult, să minți că nu te doare ,
chiar de ți-e sufletul smintit...

să-ngropi în tine universul ,
să nu mai lași nimic din el ,
în moartea lui găsește-ți sensul ,
din timp fă-ți glugă de oțel...

să râzi să poți, de noaptea-ți pare
un giulgiu greu, de nepătruns ,
și să rămâi în nepăsare ,
chiar dacă viața s-a ascuns...

Așteptarea

te-am așteptat așa cum mi-ai spus
sub nucul din livada iubirii
secole de-atunci au trecut
în gineri se-mbrăcaseră perii
din inimă îți făcusem inel
repetasem jurămintele toate
doar tu puteai să mă rupi de blestem
să-nverzești cuvintele moarte

te-am așteptat în parcul părăsit
din mâini făcusem garoafe
prin Olimp devenisem un mit
amintirilor le pusesem eșarfe
lumea s-a stins între timp
măcinată de ură
un vis îl lăsasem aprins
speranța mea de pe urmă

eram un copil și-ai promis
Edenul că vom renaște
te-am crezut și-am ucis
trecutul în fiecare Paște

te-am așteptat așa cum ai spus
sunt chiar așteptarea
lumina de mult a apus
a rămas doar chemarea

mâinile

îți amintești
mă mângâiai pe frunte
iar mâna îți era potir
sorbeam din el lumina
viața
și adorneam în cer

acele mâini visez
și astăzi
eu nu mai sunt demult
copil
dar mâinile ce m-au zidit
sculptate sunt cu dălți de sânge
în inimă
respir

prin degetele tale
privit-am lumea
cum se-nvârte
și-atunci când teama
încolțea
de dincolo de ele
eram stea

îți amintești
tu poate astăzi
pierdut-ai toate-acele
clipe
eu le-am păstrat
icoane
mamă
lor încă astăzi
mă închin

Crăciun

te-am căutat în decembrie
luna erupea cu amintiri
sub pași numele tău
colinda odată cu steaua

prea frig în acest sfârșit
început atât de devreme
la Viflaim la Viflaim
întuneric aprins

ler de ler
poartă de poartă
te-am strigat
cu covrigi și cu mere
linu-i lin
în case doar brazii
pe străzi cerșetorii
așteaptă minunea

te-am căutat prin decembrie
ca un mag
cu ochii în cer

dar erai deja în aprilie
cu ouă
sub cruce

Ai crescut

ai crescut în mine
în fiecare nioembrie
ai suflat lumânările
din sufletul meu
ai crescut
moartea îmi bate
uneori la ușă
și câteodată
chiar aș vrea să-i deschid
mă tem doar că tu
nu poți încă să respiri
fără cuvintele mele
ai crescut din lacrimi
atunci când speranțele
se sfârșeau înainte de leafă
nu mi-ai cerut niciodată
ceva ce nu ți-aș fi putut dărui
ai crescut
și mi-e frică
căci te iubesc mai mult
decât pe Dumnezeu
ai crescut copile
alt Craciun a venit peste noi
ninge
curând va trebui
să aștepti primăvara
lângă numele meu

Un altfel de zeu

Poseidon cumpărăse ghitară
dintr-un bâlci de ziua mării
nu știa la ce folosește
dar îi plăcuse fiindcă
semăna cu o femeie
întinsă la soare

între timp demisionase
și colinda prin turnee
adulat ca un zeu al ghitării
uitase marea
uitase de Triton
uitase tot

ghitara lui semăna tot mai mult
cu femeile cărora le furase inima
la fel de geloasă
la fel de invidioasă
precum Amfitrita

acum îmbătrânise
precum un muritor
iar degetele sale
nu mai puteau mângâia
nici ghitară
nici coapsele unei femei

umil ar fi vrut
să se întoarcă acasă
dar Cronos îl condamnase
să piară lângă ghitară

se întâmplă chiar așa
dar Poseidon rămase
etern
ca o ghitară cu coapse
de femeie

geometria sufletelor

te-am iubit rotund
sau
cel puțin
așa am crezut
prin toate cercurile
din suflet
iubirea ta
a fost triumfiulară
izbită haotic
în unghiuri
inutil șlefuisem
eu naivul
perfecțiunea cu lacrimi
 cu jurăminte
 cu speranțe
ți-ai desenat în inimă
un altfel de destin
prea paralel
pentru inima mea

Beduin

beduin prin inima ta
călător obosit de tristețe
aștept de o viață o stea
pe cerul iubirii ce-ți trece
sunt tot mai reci și tot mai mari
furtunile ce izbucnesc prin tine
și tot mai greu îmi e să par
a doua zi că-s bine
din lacrimi iar mi-adăp cămila
iubirea mea de neînvins
și plec din nou mai mult cu sila
să te renasc din focul stins
o oază de mi-ai dărui
ca însetat să mă scufund în ea
 o clipă
și-apoi tăcut fără să știi
să redevin nălucă

spovedanie

îți răvășisei părul
soarele curgea peste umerii tăi

erai goală pe un pat zugrăvit
de o minte bolnavă

undeva in univers
timpul devenise iubire

te-aș fi mințit că te urăsc
doar așa ca o răzbunare

erai mai frumoasă
decât aș fi vrut

și cuvintele deveniseră stele

mureai singură
chiar dacă
înlăuntrul tău mai era cineva

iar țipătul îndoielii
semăna atât de mult
cu cântecul lebedei

aș fi vrut să semăn cu tine
aș fi vrut să fiu eu cel dinlăuntrul tău

prea mult credeam în iubire
visam prea des că sunt Dumnezeu

da
aș putea trăi fără tine
dar mai bine aș muri
lângă tine în fiecare zi

portret

tristețea îți curgea pe umeri
liniștit
ca și cum ar fi avut tot timpul
din lume
undeva pe fundal
Dumnezeu te privea cu uimire
peste sânii tăi
strugurii începeau să prindă
pârgul toamnei
era o zi ca toate celelalte
aș putea să te pictez la fel
în fiecare zi
doar că eu
doar că eu
mai am atât de puține

zbor frânt

de azi vei zbura spre alte zări
chiar dacă aripile îți vor fi rănite
chiar dacă pe câmpia pe care te-ai odihnit
puii tăi fără aripi
te vor privi lăcrimând
până când te vor pierde-n albastru

de azi vei uita
(oare cum vei putea)
toate amintirile unei vieți
atât de frumoase

vei zbura râzând
alături de străinul
din inima ta
cladindu-ți fericirea
din lacrimile noastre

poate chiar vei reuși
să râzi
în fiecare clipă din care ți-au rămas

poate cândva
însă
atunci când puii tăi
vor avea aripi
și vei vrea să zbori cu ei
măcar o singură zi

vor râde la fel de frumos
și îi vei privi străină
cum se vor pierde-n propriul lor
albastru....

tu

dacă cineva ar putea
să deschidă din nou
ruginitele porți ale inimii
mele

să clădească în ea
speranța din disperare

dacă încă pe lume
mai există pe umeri
un ultim înger
cu aripi de soare

și surâsul mai poate
ucide tristețea

desigur doar tu mai poți fi aceea
femeia
și îngerul
și surâsul....

Iubire peste veacuri...

pe prispa sufletului meu,
am aşternut covoare
ca tu să ştii, că numai eu
te-am aşteptat fără-ncetare....

trecut-au veacuri de atunci
şi s-au schimbat popoare,
dar zeii, ce mi-au dat porunci,
sunt încă în picioare

chiar dacă lumea va pieri,
şi sunt atâtea semne,
iubirea mea nu va muri
prin ploile eterne

sunt ca un sfînx în asfinţit
privind adânc în zare,
îţi aminteşti cât ne-am iubit,
ai lacrimi şi tu oare?

demult am blestemat destinul,
şi oamenii ce ne-au proscris,
dar azi s-a terminat veninul,
să ne întoarcem dar, în Paradis...

colivia de aur

probabil tu nu vei ști
iar eu nu voi putea să îți spun
cine îți așterne
petalele de trandafir
pe drumul tău spre pierzanie
cine te ține de mână
prin furtunile din fața ferestrei
cine îți înalță zmea
pe cerul speranței

nu vei ști niciodată
că și lacrimile tale
sunt adunate
într-o altă inimă
cu mult mai mare
decât aceea în care crezi

tu vei merge în fiecare zi
fără să simți îngerul
de pe umărul tău
vei adormi noapte de noapte
alintată cu vise
despre care nu-ți vei aminti
și fiecare respirație a ta
va umple încă un suflet
cu viață

doar atunci când singură
vei dori să-ți deschizi colivia de aur
să privești din nou răsăritul
aripile mele îți vor dăru
din nou
zborul

incertitudine

cuvintele stăteau prăbușite
aruncate
din inimă...

lacrimile vorbeau
împreunăându-se

ale mele
ale tale

doar amintirile dureau
între noi
ca un zid

aș fi vrut să îți spun
că am uitat

dar nopțile blestemate
în care te strigam
până cand cerul plângea
au rămas adânc îngropate

mai pot oare uita?

Adio nu există

tu nu mă poți îmbrățișa
și asta
nu pentru că nu ai avea brațe
ci
pentru că nu poți strânge
la pieptul tău
nu poți să auzi
împietrita inima
a unuia care nu există

care
stupid
a dăruit
prea curând
tot
(ca un foc de artificii)

și a ars
în aceeași vatră
incandescent
cu iubirea

și cum ai putea
dacă nopțile acelea
în care ți-am aprins cerul
nu mai sunt nici măcar amintiri
prin memoria inimii tale

nici nu mă simți
ca sunt înlăuntrul tău
că respir prin nările tale
că vad doar prin ochii tăi
culoarea nemărginirii

m-am ghemuit
atât cât am putut
și nici n-ai știut
că m-ai luat în bagaje
atunci când
de dincolo de uși
ai strigat
adio

adio nu există
există doar blestem
regret

îți pictasei lacrimile
în culorile curubeului
când plângeai
infinitul îți curgea pe obraji

tu nu ai învățat niciodată
sa ascuți ploaia
și să mă privești
în inimă

te ghemuiai într-un colț
al iubirii
și timpul murea
odată cu tine

eu n-am știut
să-ți dăruiesc
atâtea câte adunasem
pentru tine

iar cuvintele mele
au fost atât de puține

Ultimul sărut

nu îmi mai pot aminti
dacă ai existat
chiar dacă sălășuiești
prin inima mea
ca o stafie
ca și cum toate amintirile
despre tine
s-au încuiat în univers
prea departe
să le mai pot atinge
doar mâinile mele
mai păstrează urma sânilor tăi
și bătăile inimii tale
mi-e frică să și respir
pentru a nu alunga
ultimul tău sărut

sărutul Iudei

Vara....fără inimă

va veni vara
inima mi se va topi încet
și va curge
pe nisipul pe care tu ai pășit
poate chiar ieri
sau într-o altă viață

va lua urma tălpilor tale
și va mai bate poate
atât cât să clatine pământul
de stele

ploia o va ucide
și o voi îngropa în mare
alături de tălpile
tale de ieri
sau dintr-o altă viață

dar oare eu voi putea trăi
fără inimă?

Punct...și de la capăt

te-am făcut icoană în suflet
ți-am sculptat din durere
luceferi
petalele viselor tale
le-am sădit
dimineața în rai

în furtuni ți-am fost adăpostul
cu inima mea te-am șters
pe picioare
ți-am spalat universul
cu lacrimi
am aprins lumina în iad

singur acum privesc lumânarea
tăcută cum arde hoșește

mai spune-mi o dată
adio
și râzi mai departe
iubito

înger prin iad

te-am îmbrăcat în roșu
primăvara te privea uimită

alergai prin verdele lumii
flamură prin inima mea

ți-am zidit surâsul pe Lună
la margini de timp te-am sculptat

într-o zi începuse să plouă
spre soare de mână m-ai luat

apoi cineva din Gomora
călător prin inima ta
te-a golit
stupid
de lumină

unde ești
aprinde o stea

spectacolul vieții

a mai trecut o zi
a câta oare
de când te-a aștept cu o întrebare

și câte zile vor mai trece
de fericire până
vom petrece

te-ai dus să fi mereu venită
pe drumul meu
tu veșnic cea uimită

mereu frumoasă
și mereu iubită
mereu de viață răstignită

ce mai înseamnă
altă zi tot tristă
pe scena ta

doar ești artistă

blestemul cuvintelor

mai leg uneori cuvinte

noaptea și ziua
mereu sunt la fel

în curtea mea
plouă cu tine

uneori cineva
îmi bate în inimă

ascult

stau doar aici
mă legăn
pe visurile tale
înnod vorbe

(de blestem să te pot
dezlega)

închid ochii
și ferestrele
te privesc

voi face asta
în fiecare zi

ce-aș mai putea altceva

lasă-mă

lasă-mă să te plimb
dimineața prin vise
desculți prin iubire
să ne facem poteci
din roua stelară
să zidim paradisuri
cu genunchii să râdem
de-amintirile reci

îmbracă-te
dezbrăcată de frică
cu mătasea luminii
curgătoare prin pace

mai lasă-mă să tac
sub pleoapele tale
să te-acopăr cu inimi
și să-ți cânt

zboară femeie cu mine
sub noi pământul

s-a stins

dincolo de azi

am îngrămădit
toate cuvintele tale
în buzunarul de la piept
mai aveam și altele
dar le-am lăsat acolo
pentru atunci când
inima mea se va opri

să mă țină încă o iubire
în viață

jurnal de pictor

ieri am pictat
mirosul frunzelor

le-am așezat
nude

pe pedestalul
pe care până ieri
ai stat tu

din profil
ai jura că e un Rembrand

un ochi mai adânc
ar găsi asemănarea
cu Dali

probabil doar tu
vei observa
sublimile linii
ale trupului tău

vor rămâne acolo
orice voi încerca
să visez

Ura

învață-mă să te urăsc
dacă iubirea nu-și mai
are rostul
când doar mirosul tău
mă bântuie fără milă
pe toate străzile
prin toate paturile

ului

ascult vântul
umplând-mi mintea
cu bârfe

atâtea degete amenințătoare
revolvere ce te țintesc

judcătorii stau la coadă
să le semnez
sentințele
ce te vor răstignită

învață-mă tu iubito
să te urăsc
să pot arunca piatra

învață-mă să respir
fără să-mi umplu plămâni
cu tine
să visez altceva decât
sărutul tău
să nu te mai văd
în fiecare femeie

ajută-mă tot tu iubito
să te urăsc

azi
ura
înseamnă fericire

paradoxul iubirii

apoi îmi scriai
tot mai puțin

cuvintele pe care
ți le trimiteam
le împachetai grijulie
și le așezai în frigider
lângă șvaițer

nici măcar nu le mai puneai sare
iar uneori
mi le returnai
doar așa
fiind prea sătulă
de atâtea metafore

mai târziu
n-ai mai păstrat
nici un cuvânt
ți-ai schimbat
chiar și adresa
din stele

preferând probabil
să ții post negru
la iubire

și a fost așa
o veșnicie jumătate

acum
când
vroiam să-mi sting inima
și să merg la culcare

poștașul mi-a adus
cele două cuvinte
trimise de tine

„te iubesc”

să sting
sau să las
lumina aprinsă?

pagini de jurnal (1)

Dumnezeu m-a trezit
și azi
doar El știe de ce o mai face

și
ca în toate diminețile
m-a spălat cu tine
pe față
și m-a șters
cu surâsul tău

nu mai știu demult
ce mai sunt zilele
de unde să încep să traiesc

nebunia
doarme în fiecare seară
pe locul tău

chiar și în inimă

doar că
probabil
e prea devreme
acolo
sus

pentru o invitație

Pagini de jurnal(2)

culorile verii
mi-au invadat
în dimineața aceasta
camera

uitasem
că
dincolo de zidurile
pe care le-ai mângâiat
viața își urmeaza destinul

mai întâi
albul luminii
mi-a orbit sentimentele
apoi verdele nucului
cules ultima oară
de tine
mi-a îmbrăcat
toate amintirile

nici n-au putut
să încapă toate
deși
în camera mea
nu mai există nimic

doar chipul tău
surprins
cu mine-n pupile

aș fi vrut
poate
să le invit
să rămână până la cină

dar nu le-aș fi putut
oferi
decât
o inimă pârjolită
și sărutul tău congelat

de aceea
am închis ochii
și obloanele toate

ești din nou doar tu
aici
pentru încă o veșnicie

Pagini de jurnal(3)

coșmarul începe
la primul țipăt de cocoș

atunci când
ca la o repetiție
mereu
și mereu
în același pat
printre aceiași pereți
ochii
ochii aceștia stupizi
se încăpățânează
să rămână deschiși

de parcă ar avea ce vedea
pe tavanul
ce coboară
în fiecare noapte
tot mai aproape
ca un capac de sicriu

apoi
scârbit
îmi adun
ca într-un ritual
oasele împrăștiate
de spaima singurătății
respir ce mai găsesc
măcar atât
cât să am putere

să număr
clipele nenorocite
ce mă vor tortura
până când
departe de acest coșmar
numit viață
mă vei lua de mână din nou
și-mi vei cânta lumina
prin vise

începe o nouă zi

pot spera că e ultima?

Pagini de jurnal(4)

nu mai știu
cum arată
dragostea ta

oricât
mi-aș răscoli
amintirile
chipul ei
îmi pare din ce în ce
mai străin

azi
din toți
arborii
din grădină
voi sculpta
sărutul tău

apoi am să îl așez
ca într-un sanctuar
în mijlocul inimii

voi putea astfel
să îngenunghez
dinaintea sa
întărindu-mi
credița

Pagini de jurnal(5)

pe cer
mi-am așezat genunchii
ca să blestem
ultima oară
iubirea să-ți renască
să te doară
cu fiecare lacrimă
să-ți moară
și amăgiri
și îndoileli
și spaime
din amintiri
să-ți faci cercei

din trandafirii
curții părăsite
covor
eu ți-am țesut
din zori

mai am atâtea
să-ți mai spun
și zilele sunt tot
mai numărate

Îngerul din urmă

eu vin din infernul cuvintelor
de acolo
de unde
începe să plouă
prin inimi

vin tocmai din istoria sfârșitului
de pe tărâmul sărutului ucis
din mijlocul Judecării

să nu te temi
mai am aripi
să pot ajunge la tine

mai am priviri
să te pot vedea

mă tem doar
că am rămas
ultimul tău înger

să nu mă pierzi....

ecoul trecutului

tatiana n-a existat
a fost doar un personaj
stupid
plăsmuit de Cehov
într-o livadă de vișini

tatiana nu trebuia
să existe
decât poate
așa
ca un afiș

nu se știe însă
de ce
a respirat
chiar aici
pe paginile
dăruite mie
de Marquez
într-un veac de singurătate
încurcând-mi iremediabil
destinul

acum
deși
tatiana
a fost exilată
într-un singur capitol

toate literele despre mine
vor purta
până la sfârșit
ecoul trecutului

un alt personaj ratat...

Vara fericirii

nu mai știu
cu ce eram dezbrăcat
când inima ta
explodase prin soare

un copil te privea încurcat
căutând-ți iubirea prin mare

pe plaja tăcerii
scriam pe nisip

picioarele tale
urcau până-n vise

mă priveai
fireste
buimac
înviind
egrete ucise

nu mai știu
de ce mă iubeai
așa gol
viciat
de tristețe

tu veneai
de la pol
cu inima îmbrăcată
în zdrențe

dar a fost
asa
o pictură din
Eden

tu Evă
eu Adam

exilați printre îngeri

Final?

fiecare sfârșit are un început
pisica mângâia
mâna bătrânei
adormită pe balansoarul
vechi
prea vechi să își mai aducă aminte
cineva de când

toate sfârșiturile
duc spre începuturi
visa bătrâna
adormită
mângâiată de pisică
pe un balansoar
de la marginea lumii

nimic nu se sfârșește
fără să înceapă altceva
un politician
exersa un discurs
tocmai în Hide Park
când un cartuș rătăcit
îi trecu prin cap
sfârșind un discurs ridicol

bătrâna sfârși fără să știe
pe balansoar
în același timp
cu politicianul din Hide Park
și cu discursul

pisica începu să toarcă
singură
iar în Hide Park
începură să urle
sirenele politiei

aceste sfârșituri
le-am gasit
în New York Times
alături de anunțul inserat
pentru mine

prin care mă anunțai
firesc
că dragostea ta s-a sfârșit

despre începutul următor
nimic....

Doamna Elvira

Elvira se culcă întotdeauna
înainte să se trezească
și
asta
pentru că
are
așa
o predispoziție
pentru adormire

camera ei nu are ferestre
nu din vina arhitectului
ci
pentru că Elvira
nu locuiește undeva

de aceea
în locul acestora
dimineața
deschide mai întâi
ochiul albastru
când briza oceanului
e încă
prea rece
și
de-abia mai târziu
pe cel verde
astfel încât
spre seară
sufletul ei e complet aerisit
de mirosurile crude de carne
și tabac
rămase de cu seară

face asta în fiecare zi
numai că azi
de ziua ei
își permise
să respire mai mult

altfel
era o zi
ca toate celelalte
numai că azi
colegul ei de faleză
șchiopul
orbit de strălucirea matinală
a caninilor Elvirei
pornise tranzistorul
aruncat de un turist plictisit
mai devreme

și
poate
nu s-ar fi întâmplat
nici atunci nimic
dacă
Celion Dion
nu le-ar fi amintit
tocmai atunci de Titanic

Elvira
însă
brusc
nu am mai vrut
să se considere violată
de destin
ci
în timp
ce bateriile
tranzistorului
își dădeau
duhul obștesc
îl ceru de bărbat
pe cel cu care
împărțea de o veșnicie
Universul

devenise o Doamnă

zâmbetul tău

prin zâmbetul tău
ca o fereastră
m-am sinucis în fiecare zi
sperând de fiecare dată
că dincolo de el
să pot găsi
lumina vie
dintre sensuri
tunelul dintre a fii
și a nu fii

m-am prăbușit
cu brațele deschise
și am plutit spre întrebări
din amintirile de tine prinse
mi-am dăruit
visatele chemări

prin zâmbetul tău
luminos ca un quasar
am trăit în fiecare zi
sperând de fiecare dată
că moartea mă va ocoli

bătrânul și Iacob

bătrânul suduia molcom
așezat
să nu îl trezească pe Iacob
armăsarul
tocmai acum
când șareta cobora pe ultimul drum

ar fi vrut să strige
toată viața își dorise asta
doar că strigătul lui
se izbea mereu și mereu
de cei șapte ani de acasă

prefera să mai tragă un fum
din țigara răsucită
cu mâinile tăbăcite
tremurânde
și să tacă

așa făcuse întotdeauna
chiar și atunci
când
cu aceleași mâini
prăvălise veșnica țărână
peste băiatul lui
soarele
lumina
viața

până și înjurăturile
le așeza cu grijă
în ordine
în aceeași ordine
cu care își așezase
rând pe rând
toate lacrimile
deasupra disperării

doar Iacob
la fel de bătrân
știa ce e în inima lui
iar uneori
și-ar fi dorit să se înhame
în locul bidiviului

niciodată nu-l părăsise
ca și acum
pe ultimul lor drum

bătrânul suduia molcom
așezat
și mai trase un fum

Dumnezeu îi aștepta zâmbind

Ploaia albastră

și plouă iubito albastru
cum n-a mai plouat
de la facerea lumii
tu calci răvășită-n buiestru
frământând în palme petunii

ne plouă tăcut până-n vise
universul donează azurul
tu râzi printre lacrimi aprinse
ignorând voit trubadurul

și plouă iubito de-o viață
ni-i ploia infern și ni-i rai
tu sculptezi absurd nori din ceață
eu îți cânt despre soare și cai

mai privește o dată spre mine
nu mai știi dacă plângi dacă râzi
mai spune-mi ceva despre tine
chiar dacă mâine din ploaie
m-alungi

Strada Mare

Strada Mare nu începe
de la numărul treizecișopt

ar fi absurd să înceapă de acolo

eu
însă
de aici am început să pășesc
să râd
să iubesc

mereu am știut
că locul meu e aici
pe această stradă
la acest număr

toate visurile mele
s-au născut aici

aici unde am tras
întâia oară cu praștia
unde am plantat primul pom
unde dragostea
a răsărit din grădină

Strada Mare nu începe cu mine
ar fi absurd să cred asta

dar pe nici o altă stradă din lume
n-aș putea fi eu

Pierdut în toamnă

departe de tine
e toamna aproape
în mijlocul verii
mă plouă smintit
cărările lumii duc
toate spre moarte
potecile mele
pe tine te simt
te caut prin vară
mă ninge cumplit
e ultima seară
și singur mă mint
că Nordul Iubirii
e la tine-n poșetă
(busola din suflet
rusească ruletă)

e vara pe sfârșite
și lumea la fel
iubiri
icoane sfințite
revino
în toamnă mă pierd

pagini de jurnal(6)

dimineața începuse firesc
soarele era la locul lui
marea căuta cerul

erai la fel de frumoasă
ca și acum o veșnicie
iar eu te iubeam
la fel de mult
ca ieri
ca alaltăieri
ca în fiecare zi
de la facerea lumii

între două săruturi
chiar visam cum vei arăta
în lumina asfințitului
cu inima mea în mână

nimic nu prevedea
țipătul pescărușului
ucis de disperata mea singurătate

dimineața începuse firesc
doar că lumea
n-a mai fost la fel
în urma ultimului tău cuvânt:
„adio”

Credința iubirii

vor mai trece zile
poate luni
până când degetele mele
îți vor putea vorbi
cu o simplă atingere

nu te îndoii de acest adevăr simplu
obișnuința e a doua natură

uneori sau deseori
dreptatea stă în talerul de sus
al balanței

nimic din ceea ce pare
nu este real
dragostea e
ca un copil

crește
înflorește
sub lacrimi

nu te-ntrista
fiecare clipă
înclină
acel taler

e suficient să
mă iubești

și să crezi

pictor de suflete

El Corrado picta suflete
pe plaja oceanului

nu era pictor
învățase doar să citească
prin inimi

nici nu era greu
tristețea se născuse
odată cu El

copiii veneau fericiți
la ușa colibei sale
și ieșeau cu aripi de înger

femeile cernite
ieșeau zâmbind
chiar dacă roșul bordo
cu care El Corrado

le zugrăvise inima
li se scurgea artistic
pe sâni
pe coapse

nu cerea nimic nimănui

El Corrado picta sufletele
cu suflet
iar turiștii veneau
de la marginea timpului
pentru culorile lui

îmbătrânise pictând
suflet după suflet
iar uneori se amăgea
crezându-se un fel de Dumnezeu
dar oamenii îl iubeau
în fiecare vară

azi
însă
El Corrado
își pictase sufletul transparent
și coliba lui
devenise arcă

El Corrado n-a existat
dar culorile lui
au rămas pe nisip
în așteptarea
sufletelor

mesaj din neant

îți numărâi sentimentele
în fața vântului

nici nu era greu
unu
unu
unu

nu putea fi altfel
aveai unul singur

și vântul râdea
de lacrimile tale
izbite de caldarâm

ar fi trebuit
poate
să îți numeri tristețile

așa ai fi ajuns
cu siguranță
la un milion
la un miliard

dar tu n-ai știut niciodată
să faci altceva
doar să aștepti toamna
în voia vântului
și să numeri pâna la unu

iubirea
iubirea
iubirea

mă-ntrebai uneori
ce ai fii fără mine

n-am știut niciodată
ce să-ți răspund

acum
când te privesc din neant
știu

dar tu
tu
tu
n-ai să știi că eu
nu exist
fără lacrimile tale nenumărate

unu
unu
unu

cum pot
măcar

o singură dată
să număr cu tine
până la doi

fusta soarelui

aveai o gaură în fusta
dăruită de bunica
înainte să moară

și
nu o iubeai
neaparat
pentru acest fapt

ci
pentru că cineva
desenase pe ea
un soare imaginar
chiar în dreptul găurii

ai mai fi dormit
nici câinii nu se trezesc
atât de devreme
dar porumbul
nu știe asta
te așteaptă
să-i mângâi orgoliul

și pleci fără să mănânci
atârnată de sapă
fericită
că și de data aceasta
Mitică
va încerca
cu degetele lui murdare
să ajungă dincolo de soare

porumbul mai poate aștepta
și
apoi
ce dacă
babele vor striga speriate
că te-ai îmbrăcat în eclipsă

porumbul e mulțumit
și Mitică

Universul începe din fusta
bunicii

sfârșitul cuvintelor

ne vom prăbuși prin cuvinte
(eșafodaj fără temeinicie)
oricât de sus am crede că am ajuns

când ele
singure
cuvintele
nu ne mai vor putea ține
atârnați de cer
se vor rupe
unul câte unul
gonindu-ne nebunește înapoi
prin toate literele adunate
„te iubesc”
„te doresc”
„mi-e dor”și
„adio”

ne vom prăbuși
purificați și goi
până la primul cuvânt
„mama”

și
apoi
stupizi
o vom lua de la capăt

promisiune

poate nu sunt
și nu am să pot fii niciodată
lumina nopților tale

visele mele singure
nu te pot
desigur
ajuta să mergi spre eternitate

toamna din sufletul tău
nu o pot face vară
eu
rătăcitul prin mine
prin tine
prin viață

iartă-mă
sunt la fel de imperfect
precum toți ceilalți
ce stau la coada fericirii

dar voi fii aici
lângă tine
azi
mâine
în fiecare zi

până la sfârșit

ancora clipei

sânii tăi nu veniseră acolo
pentru mine
dar mâinile mele
nu știau asta
și nu s-au putut abține
să frământa
chiar acolo
în văzul orbilor
fericirea
neașteptată
chiar și de tine

apoi
Totul s-a îngrămădit
de la sine
în fiecare zi mai plin

mai luminos
sub greutatea speranței

ești
sunt
o relativitate menită
din prima zi a Creației
să fie absurdă

nu spune „mâine”
iubește-mă acum
sânii tăi
mâinile mele
iubirea
pot fi mâine
o pagină de istorie

și cui îi va păsa

doi într-o inimă

stăteai pe leagănul
copilăriei mele
părul ți-era plin
cu frunze de nuc
tremurai răătăcită

era prima zi de toamnă
din viața ta

așa te văd și acum
cu buzele plânse
strivite inuman
de amintirile
unei ierni
în care ajunseseam
amândoi în același timp
sub aceiași ninsoare

nu te-am iubit
nici tu

iubirea se naște din doi
noi am avut o singură inimă
pe care

acum nu o putem împărți

îți dăruiesc partea mea de inimă
(eu pot să mă urăsc și fără ea)

ai grijă tu
de tot ce e acolo

crez

dar tu nu vei ști
că îți mângâi urmele din zăpadă
și pe cele din nisipul fierbinte
că fiecare floare de măr
pe care vântul ți-o așează prin păr
o adun și-o păstrez la mine în suflet

tu doar alergi înainte
nici nu ți-ai cumparat bilet
pentru marea călătorie
spre pierzanie
te-ai așezat la geamul tristeții
și aștepti sfârșitul
resemnată
rece

ar trebui doar să întorci puțin
capul
să asculți un minut
țipătul venit chiar din inima ta
să privești o secundă măcar
poteca pe care ai însengerat-o
cu nepasare

eu sunt încă acolo
unde am rămas
înainte ca dragostea ta
să moară

nu mai am lacrimi
dar mai pot să cred
în minuni

matematica iubirii

te-am iubit rotund
poate mult prea rotund
pentru tine

dar în cercul imens
în care te-am închis
te-ai izbit sângerând
în fiecare zi
de triumphiurile
nestatorniciei tale

când toată ai fost
doar o rană
am deschis
cercul meu perfect
iar tu ai căzut
printre două linii
paralele spre infinit

poate
măine
cineva
îmi va dăruia un compas

clepsidra

te mai iubesc
din două în două zile
uneori chiar mai rar
nu e vina mea
nisipul clepsidrei mele
refuză
să mai curgă dinspre tine spre mine

s-a stricat
chiar în ziua
în care tu
îmbrăcată
în rochia cea nouă
și în zâmbetul împrumutat
dintr-o revistă pentru adulți
ai plecat la întâlnirea ta
cu destinul

acum nisipul clepsidrei mele fisurate
se pierde
încet
în deșertul clipei

probabil
tu
ți-ai cumpărat
demult
una nouă

orb in trecut

te mai caut și acum

pantofii pe care mi-ai dăruit
de ziua mea
împreună cu sărutul
mă poartă sisific
pe străzile pe care ai putea fi

sunt un orb
ce pipăie trecutul
cu bastonul iubirii

privirea mi-a rămas înțepenită
deasupra patului
pe icoana pictată
cândva pentru noi
chiar de Dumnezeu

în ziua aceea ne făcuse înger

chiar dacă
pantofii s-au dezlipit demult
și tălpile mele însângerate
adulmecă în van
mirosul iubirii tale
chiar dacă
unui înger
i-au căzut aripile

te caut

fără final

doar actorii
se schimbă
în piesa clasică a iubirii
uneori și regizorul

dar mereu e aceeași poveste
despre același sărut
despre aceleași lacrimi

spectatorii vor aplauda mereu
chiar dacă au mai văzut piesa
chiar
dacă
în rolurile secundare
actorii au îmbătrânit
sau
poate
au murit deja

aplaudă
vor teatru

găsesc teatru

piesa mea
are un titlu nou
și actori noi

finalul
încă nu l-am scris

poate îl vor scrie
ei
spectatorii
sau
poate
nici nu e nevoie
de un final

piesa e clasică

Moartea,
ultima iubită

fiecare pas
mă apropie de tine
fiecare clipă

chiar dacă eu pășesc înapoi
chiar dacă nu privesc în oglindă

știi că îmbătrânesc

tu râzi
eternitatea îți aparține
știi că mă vei avea
oricât de mult aș iubi eu
pe altcineva
oricât m-aș minți
că te pot ocoli

zâmbetul tău străjuie infinitatea

dar
așteaptă

doar o rugă

te-am îngropat în mintea mea
și cruce ți-am făcut din visuri
mă rog pierdut mereu la ea
să-nchidă ale mele abisuri

aprind
stupid
stea după stea
la căpătâiul disperării
e zi
e noapte undeva
eu am rămas pe marginea durerii
te-am îngropat

nu te-am ucis
ești mult prea vie
să nu doară

întorc clepsidra
și mă rog
doar dragostea să moară

Ura iubirii

„te urăsc
dragul meu”
îmi spuneai atârnată de lacrimi
unde
cineva
îți umplea tristețea
cu patimi

„te urăsc
cum urăsc viața”
liniștea buzelor tale
se-așeza cuminte
pe mine

„te urăsc
te urăsc
mai presus de ființă”
și râdeai nebunește
îngropată în teamă

„te urăsc”
mureai în fiecare clipă
otrăvită de ură
doar
timpul se oprea uneori
între sânii tăi
ca o glumă

eu
tăceam
și acum tac
ura din mine
n-am s-o pot striga niciodată

apoi ai plecat
spre cer deodată

te urăsc azi și eu
târând după mine trecutul
„te urăsc
dragul meu”

cine să mai îmi strige vreodată

trecutul azi

amintește-mi iubito să-ți uit
și ochii și buzele și iubirea
cuvintele care vin din trecut
jurămintele
speranțele
și privirea

amintește-mi că și Dumnezeu
te-a iubit mai mult decât mine
din piroanele trupului său
picură peste noi mântuire

amintește-mi iubito că sunt
că respir odată cu tine
eu mă tem să mă sting pe pământ
învelit în coroane de stele

amintește-ți uneori chiar și tu
că-ncepusem să scriem istoria
unei lumi fără lacrimi
și-acum
plânge cu noi fericirea

amintește-ți
și vino
cândva
pe tărâmul amintirilor crude
mai pune o floare
ceva
și râzi
când soarele va apune

Răsăritul din suflet

îmi spui lucruri simple
cuvintele tale
crescute în inimă
coboară prin mine
ca apa sfințită

sunt răstignit în cuvinte
între ieri și azi
chiar pe hotarul
dintre întrebare
și răspuns

ți-aș spune că sunt fericit
dar Dumnezeu nu m-a lăsat aici
pentru asta
aș striga că sunt pustiit
dar strigătul meu
s-ar întoarce
în mine

suntem singuri
amândoi condamnați la iubire
ca o icoană pe sticlă

în spatele meu e pustiul
privindu-te zăresc oaza visată

te-aș putea așeza lângă mine
pe crucea destinului
dar cine m-ar ține de mână
în noaptea ce se așează
încet
peste răsăritul din suflet

Bradul din inimă

culegeam stele
tu aveai brațele pline
mie îmi scăpau printre degete

alergăm împreună
printre visuri
și-n părul tău se adună toate

zâmbești
Crăciunul e chiar în ochii tăi

culegeam stele
râzând
ai lăsat cerul gol

o singură stea
mi-ai lăsat
surâzând

să o pot aprinde
pe vârful bradului
din inima mea

Prea devreme

e prea devreme gândești
când cerul se umple de soare
prin nisip inutil rătăcești
căutând nesfârșit o culoare
demult te-ai pierdut printre visuri
coloane de-amintiri ai tot clădit
regină ești printre abisuri
cu zâmbetul de monolit

eu umbră îți sunt de o viață
tu vezi doar umilul nebun
și când plângi ești semeață
culegând cerșetorii din drum
te strig în apusuri și-n zori
trandafiri îți aștern la picioare
nu mă vezi nu m-auzi parcă zbori
căutând mereu și mereu o cărare

e prea devreme zâmbești
și luna se-nvârte prin tine
așteptând tăcut să privești
muritorul din mine

Lui Grigore Vieru

Îți vor face ,Grigore,mormânt minunat,
Trei zile ,trei nopți vei fii respectat...
Cu toții vor plânge ,adânc vor jeli
Cuvintele tale prin noi vor trăi

Vor veni președinți cu frumoase coroane
Din tine,Grigore,vor face-o cărare...
Din nou vor promite că bine va fii
Măcar peste moarte de ne vom iubii

Statuie,desigur,la cap îți vor pune,
Vei privi de acolo cum lumea apune,
Și ,cândva...când toți vom pieri
Peste Prut ,români ,cu toții vom fii!

Retorica

dimineața începuse mai devreme decât de obicei
iar tu fără să pot înțelege
te-ai îmbrăcat în lumină
și ți-ai așezat migălos
un zâmbet ciudat
nici măcar nu m-ai sărutat
și nu mi-ai spus să cumpăr pâine
nici să hrănesc papagalul
de-abia puteam să te privesc
dintre așternuturi
poate pentru că eram prea prins
într-un zbor nocturn atât de firesc pentru mine
și desigur rochia ta
sau ce o fi fost
strălucea mai puternic
decât ar fi putut suporta pupilele mele
prizoniere încă ale altui eu

de aceea am adormit imediat
grăbit să mai zbor măcar peste o câmpie
mai târziu mult mai târziu
doar atunci când mâinile tale
nu mi-au mai spus nimic
am înțeles
mi-ai lăsat așa doar ca un souvenir

trupul tău
de dragul amintirilor semănate
pe o câmpie împreună

unde ești

azi

azi m-am gândit la tine
greșit
nu mă puteam gândi la tine
pentru că tu ai fost și azi
și ieri
mereu de o istorie încoace
chiar gândul meu

probabil vei râde
eclipsându-l pe Brahms
din urechile mele
dar lasă-mă măcar să încerc
să îți spun de acel necunoscut
dinlăuntrul meu care s-a născut
fără să îmi ceară voie
doar din atingerea ochilor tăi
absurd de luminoși
și fără să știu a crescut atât de mult
încât m-a azvârlit afară din mine
pentru a te putea cuprinde
cu brațele mele
să te sărute cu buzele mele
pe când eu am rămas rătăcit
în deșertul minții

nici nu mai știu de fapt
ce vroiam să îți spun
pentru că e prea târziu
să pot vedea altceva decât liniștea
marea liniște a iubirii tale

voi adormi strângându-te
de mână
îți voi visa visele
și voi respira aerul tău

da
azi m-am gândit la tine

Două lumi

tu ai avut două lumi
una în care ți-ai păstrat lacrimile
dăruite încă înainte
să înveți să vorbești
și cealaltă
aceasta în care te trezești
în fiecare dimineață
pe scena propriei vieți

așa ești tu
destinul ți-a fost mâzgălit
pe harta Carului Mare
înainte ca noi să învățăm
să strigăm „aleluia”

eu doar îți amintesc
ori de câte ori pot
că dragostea mea
s-a născut odată
cu Timpul

al tău

am fost al tău dintotdeauna
tu nu aveai cum să știi
pentru că
atunci că atunci
când ți-am fost dăruit
Dumnezeu te-a mai păstrat
o vreme pentru El

învățasei să mergi desculță
prin ograda bunicilor
atunci când am respirat prima oară
nu aveai cum să știi
multă vreme nici eu nu am știut

te-am căutat însă
din prima clipă în care
am învățat ce-i iubirea

întotdeauna am fost al tău
chiar și atunci când
tristețea ploii
făcea ca tu
să clipești mai des

am fost al tău joia
sâmbăta
o eternitate

știi atât de bine asta

învață și tu să crezi

inimi-sirene

femei fără nume
veneau dimineața în golf
să numere inimile amanetate
în schimbul unui sărut
sau al unei îmbrățișări

în fiecare vară
pe plaja părăsirii
inimile continuau
să pulseze o vreme
în așteptarea stăpânilor
apoi
resemnate
se întorceau anonime
în mare

doar câteva
cele mai norocoase
deveneau mai târziu sirene
urmărind marinarii
fără noroc

de la fereastra mea
cu privire spre eternitate
număram odată cu ele
cu femeile crescute
din nisip
ultimile bățai
ale acelor inimi

însă
azi
nu mai pot

inima mea
a devenit
și ea
o sirenă

Poveste niponă

micuța japoneză
trăia
de pe urma găurilor
din covrigii pierduți
pe First Avenue
de câinii înmatriculați
pe tărâmul viselor

nu mai știa câți ani are
Împăratul îi luase pe toți
odată cu fiii ei-kamikaze
prăbușiți
cu eșarfe albe
sub Soarele Roșu

acum
doar
încerca
umilă
să-și arunce
amintirile

într-unul din tomberoanele
ecologice de pe Broadway
și
să își aștepte rândul
la crematoriul cel nou

zâmbea
coada
devenise atât de mică

era norocoasă

Cuvânt fără litere...

Doar urma pasului tău
În fața ferestrei mele
Ca un cuvânt fără litere....

Cuiul ...

Picioarele astea ale tale,
(ce au uitat că trebuiau să crească
doar până acolo unde și-ar fii dorit Dumnezeu),
mereu îmi coboară ștacheta
atât de greu ridicată
la nivelul celui de-al treilea ochi,
tocmai acolo,unde se presupune
că a pierit Sodoma....

mi-e atât de greu
să mă opun bălăcirii
în baia comună a celor păcătoși,

când picioarele,picioarele astea ale tale,
stau înfipte în mintea mea
ca un cui în călcâilul lui Ahile!

Caii din inima mea

Până și caii, pe care azi îi vezi
alergând pe câmpia inimii mele,
se tem că nestatornicia ta
ar putea, într-o zi, să-i înhame Carului Mare,
și vor rămâne, așa, neclintiți,
o altă constelație ucisă
de gaura neagră a sentimentelor tale!

Ultimul Cezar

Prea legată te simt de pământ,
și nu spun asta fiindcă pământul
n-ar putea ajunge la stele...
dar tu, nici nu știi că Dumnezeu
ți-a lăsat două aripi
cu care ai putea să ajungi
atât de ușor lângă mine....

te încăpățânezi să privești
doar ritmul egal, monoton
al pantofilor tăi cui,
și să numeri zilele până la chenzină....

poate tu chiar mă iubești,
în felul tău brutusian,
numai că, necitind nimic despre Roma,
riști să mă ucizi,
pe mine, ultimul tău Cezar!

Ultimul butoi

Un singur butoi mi-a rămas,
(și acela, dogit, mâncat pe alocuri de carii)
în fața ferestrei sparte
prin care ți-ai aruncat
mai întâi inima,
și, apoi, chiar trupul ud de coșmaruri....

Nici acum n-am înlocuit
sticla, rămasă de atunci, amenințătoare
ca un rechin,
ci, doar capul, strecurat printre cioburi,
l-am lăsat acolo,
să umple ultimul butoi cu lacrimi....
pentru tine!

Deschide o ușă...

Deschide o ușă,iubito,
E atât de cald în inima ta.....
Ți-am așezat,deunăzi,timpul pe buze,
Și acum,când,secundele mi-au aburit ochelarii,
Cred că am greșit
Condamnându-mă să te iubesc
Așa,fără să îți cer ceva în schimb...

n-ar fii trebuit să uit
că flacăra de sfârșit
doar tu o poți stinge...

Exil

Motto

Eu nu știu dacă tu vei plânge,
Și nu nici nu știu de merit lacrimile tale...
De te-am iubit, a fost o întâmplare,
Și acum, tu nu-mi mai ești datoare.....

.....
Pe mine mă poți exila
oriunde vei voi să mă naști
pe oricare adevăr
pe oricare minciună
mă poți ucide chiar și aici
în memoria inimii tale

Mă poți aprinde
ca pe torță
(măcar de-aș arde destul
pentru a-ți zării calea....)
poți să mă-ngropi
sub rădăcinile părului tău
sau să mă așezi ca pe o statuie
în dormitor lângă veioză
însă pune-mi iubirea la gheață
până când cineva îi va dona o inimă...

Mărturisire

Te-aș putea privi în oglindă
dar nu ți-aș simți răsufierea
te-aș putea zări printr-o sticlă
dar aș rămâne opac...

ți-aș spune că sunt fericit
dar te-aș minți
și nu mi-aș ierta-o

ți-aș spune că sunt pustit
dar n-ai înțelege nimic

doar alerg cu tine pe brațe
printre crucile numelui meu
despuiat de cuvintele toate
de trecuturi flămânde mereu...

(adormită rămâi
în visele mele
primite în dar
la nunta din cer...)

cronica unui final

îți spun adio
nu pentru a spune-o
îți spun adio azi
definitiv

te-am privegheat
prea mult
prin mine
mirosul morții
nu mai pot să-l țin

m-am îmbrăcat
așa
precum un cioclu
și
semăn

de departe
cu-n călău

iubire
azi
ți-am scris
sfârșitul

un necrolog
stupid
și insipid

voi arunca
pământul
peste tine
solemn
teatral
orgolios

dar numai tu vei știi
iubire
că îngropată
ești
și vei rămâne
mereu
prin veșnicie
doar cu mine

2012

să ardem cuvintele-n soare
în lava iubirilor sfinte
desculți sprijiniți de durere
s-alergăm docili către noapte
să ciocnim hohotind nebunește
otrava din cupele sortii
în noi sfârșitul va crește
ca un prunc pe brațele morții
nebunia e-atât de aproape
s-o primim ca ultimul har
nu-ntreba nimic mai departe
răstigniți s-așteptăm așadar

uitare

nici nu mai știu
în ce zi era

sau
cel puțin
dacă bătea vântul
când am învățat
să pășesc prima oară
pe inimi

îmi amintesc doar
râsul meu
durerea mamei
și mirosul cald de plăcinte

mai târziu
spre sfârșitul icoanelor
dincolo de câmpul inimilor
mai departe
de tot ce ne ține aproape
am învățat să privesc
suferința

eu însumi
inimă călcată
de primi pași
ai copilului meu

Neștiință

niciodată n-am știut
cum poți tu aduna atâta iubire
și ce e la tine acolo
în suflet diminețile în care
surâsul tău singur
alungă toate nopțile acestei lumi

niciodată n-am știut
nici măcar nu te-am întrebat
unde îți așezi
pe unde mai găsești tu loc
pentru atâta iubire
în fiecare zi
și cum reușești de fiecare dată
să-mi alungi toate fricile
adunate în mine

chiar și acum
privindu-te dormind

alături de îngeri
simt deja cum visele tale
au înflorit toate speranțele mele înghețate

vrei să rămâi primăvara mea
pentru încă o veșnicie?

singurătate și cafea

ai vrut deodată să fii singură
în mijlocul singurătății
chiar dacă în casa ta
demult era doar mirosul amintirilor tale

nici nu ai avut timp să observi
că ușa inimii ți-a rămas deschisă
că ai plecat desculță prin ploaie

ai vrut doar să fii singură
udă și goală
să nu mai ai întrebări
și să nu mai aștepți răspunsuri

de aceea în acea zi
ai fost singura femeie goală
pe terasa cafenelei mele
deschisă de atunci
numai singurătății tale

ușa...ușa inimii tale
pot s-o închid azi
pe dinauntru?

monolog

ultima bucată de lume
tocmai am înghițit-o
în paharul cu vodcă
și nu pot să înțeleg
cum s-a salvat ospătarul
care țipă la mine

și ce ar trebui să fac
acum când nu mai existăm
decât noi
eu și el

mă temeam până să ajung aici
că tu vei fi rămas țărâmul meu
și că ziua în care m-ai părăsit
a fost cea de pe urmă

dar nu poți fi decât ceea ce gândești

ar trebui cred
să salvez lumea din mine
cu încă o vodcă

femeia fatală

ești incredibil de frumoasă
azi
când toate pietrele dorm
cu fața în jos
și mirosul toamnei
s-a așezat liniștit pe fiecare alee

ar trebui să fii arestată
pentru port ilegal de fericire
și contrabandă cu zâmbete

iar apoi e chiar inuman
să te plimbi așa despuiată
bălângănindu-ți sânii pe rând
tocmai prin parcul în care
pensionarii se îngrămădesc
să-și încălzească amintirile

chiar dacă tu nici nu știi
că în urma ta
gospodinele au atacuri de panică
iar bărbații devin brusc trubaduri

chiar dacă nu vezi că puștii
aleargă stupizi cu ochii lipiți
de coapsele tale
tot ar trebui să fii condamnată
în acest stat de drept
pentru simplu fapt că ești

din culpă

paradoxul tău

tu veneai de dincolo de moarte
și nici măcar nu îți aranjasei
părul pentru asta
veneai spre lumină
doar cu o ciocolată
ca și cum asta o puteai face
în fiecare zi

noi atârnam în balanța iubirii
privindu-te așa ca la cinema
fără să știm că doar dragostea
pentru noi
te purta către înviere

veneai dinspre moarte
sperând să ne poți renaște
pe noi
îngerii și demonii tăi